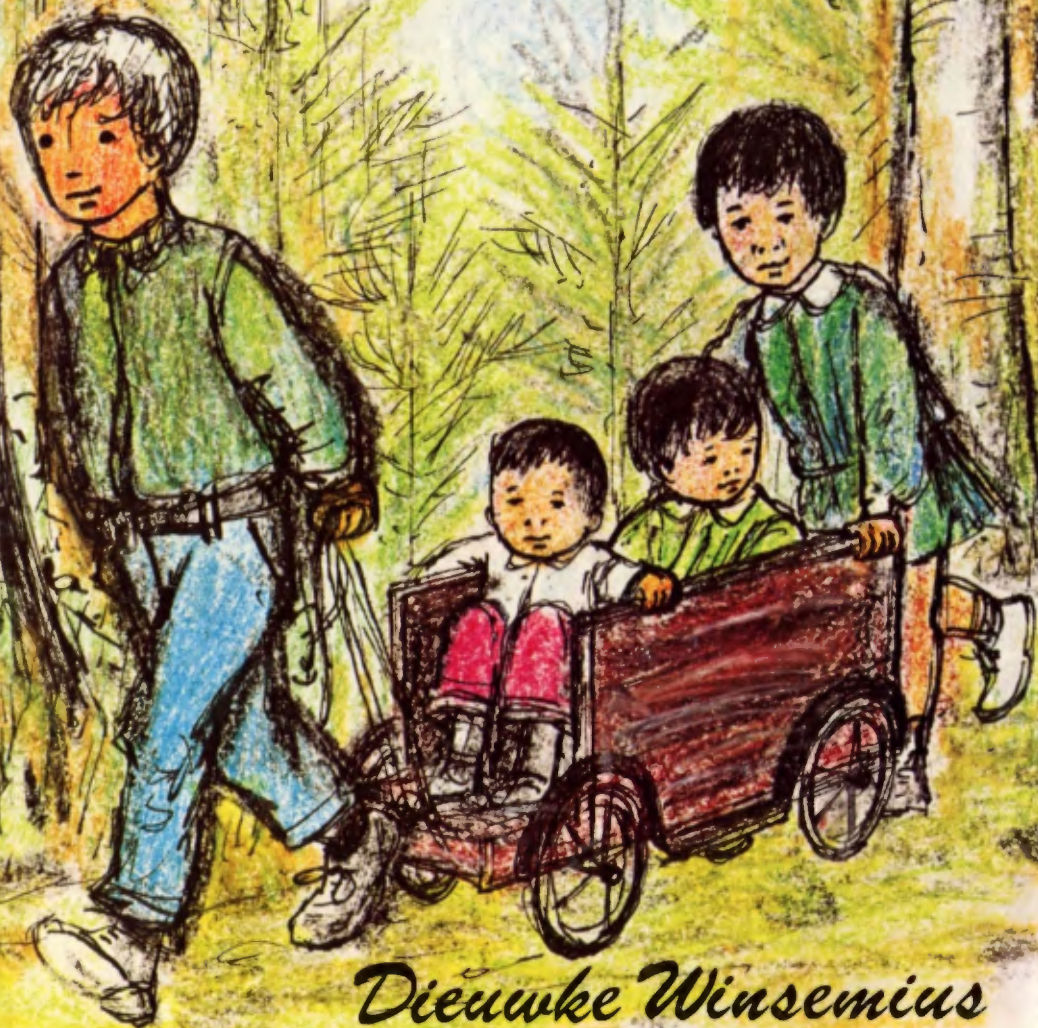
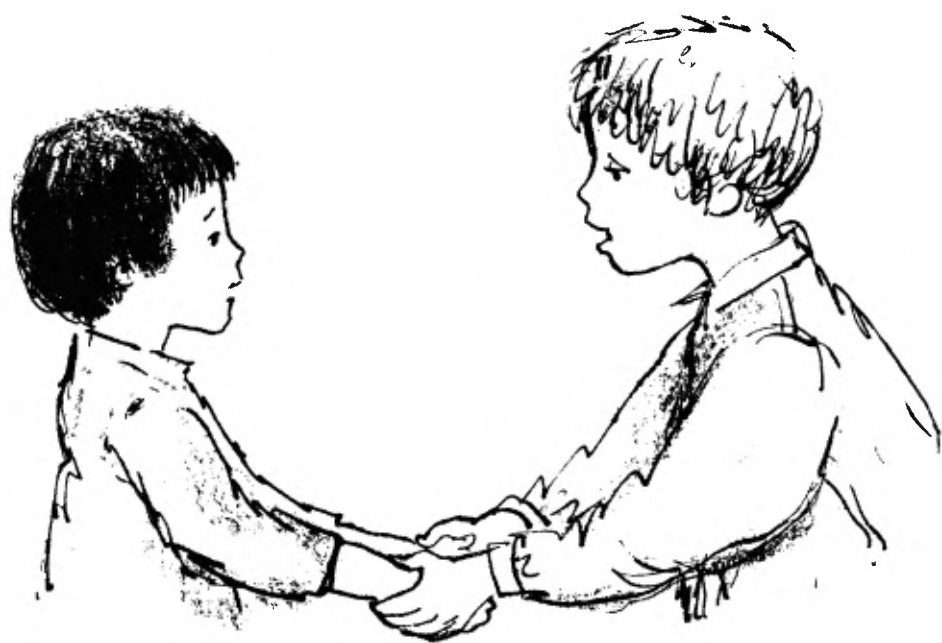

nicco, yosi en de jonge leeuw-tjes

Dieuwke Winsemius

NICCO, YOSI EN DE JONGE LEEUWTJES

DIEUWKE WINSEMIUS

NICCO, YOSI EN
DE JONGE LEEUWTJES

Illustraties van Tiny van Asselt

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH bv – NIJKERK

ISBN 90 266 4489 2

1. De nieuwe kar

Apetrots bekijkt Nicco zijn nieuwe kar. Wat is hij schitterend geworden. Hij weet nu al dat alle jongens jaloers op hem zullen zijn.

Hij loopt er omheen, rijdt hem een eindje vooruit en dan weer terug. De kar piept wel een beetje, maar daar geeft hij niets om. Hij rijdt en hij is van hem.

Het heeft lang geduurd voor de kar klaar was, hij heeft er maar wàt een werk aan gehad. Vader had het te druk op de tuin, hij had geen tijd om te helpen. Dus moest Nicco alles alleen doen. Vader heeft alleen gezegd hoe het moest, hij heeft het stuur vastgezet en alle schroeven en moeren stijf aangedraaid.

Al tijden stond de oude, afgedankte kinderwagen op de zolder. De kap was stuk, de duwer gebroken. Er lag allerlei rommel in. Nicco had er al eens met een scheef oogje naar gekeken, hij zou er een pracht van een kar van kunnen maken.

Op een dag hield moeder schoonmaak en zij ruimde de zolder op. Toen bracht ze de wagen naar beneden. „Die zet ik bij het grof vuil,” zei ze. „Dat ding is niets meer waard.” Maar goed dat hij, Nicco, hoorde wat zij zei. Anders was de oude kinderwagen zeker met de vuilnisman meegegaan. Stel je voor.

Uren is hij bezig geweest de wagen te slopen. Net zo lang tot alleen de assen en de vier wielen over waren met het ijzer waar de bak op vastzat. Een veilingkistje kon dienst doen als zitplaats, vader heeft het muurvast op het onderstel geschroefd.

Nicco gaat even achter in de bak zitten met zijn voeten op de grond. Zo duwt hij zich af, is het niet machtig?

Nu moet hij nog een touw zien te vinden om te trekken. En

achter het huis heeft hij een nummerbord gevonden van een oude auto, dat zal hij ook eraan vastmaken.

Met Karelkje heeft hij geruild, een hoefijzer voor een reflector. Die zal hij achterop schroeven.

Hij is zo in gedachten verdiept dat hij schrikt als plotseling Yosi, zijn zusje, naast hem staat.

„Wat móói, Nicco!” zegt ze en ze klapt in haar handen.

„Wat heb je hem móói gemaakt.”

Nicco lacht. „En je vond het nog wel zo erg toen ik de kinderwagen uit elkaar haalde. Toen huilde je bijna,” plaagt hij.

„Nou ja. Het was ook een kinderwagen en ik wist niet wat het zou worden. Maar toen heb je beloofd dat de nieuwe kar honderd keer zo mooi zou worden als de stukke kinderwagen. En dat ik er een ritje in mocht maken.”

Met zijn hoofd schuin kijkt Nicco Yosi aan. „Bedoel je dat? Moet je er in? Nu meteen? Dan duw ik je.”

Yosi's ogen schitteren. Nou, ze wil wat graag. Tenminste... als Nicco voorzichtig doet.

„Stap dan maar niet in, want ik was net van plan je tegen een auto te laten rijden. Of het water in. Hazehart!”

Hij helpt haar met instappen. Eerst één voet, dan nog een. Daar zit Yosi al. Nicco wijst dat ze helemaal voorin moet gaan zitten, dan hoeft ze niet bang te zijn dat de wagen omkiepert.

Nicco duwt en duwt en na een aanloopje springt hij naast Yosi. Het gaat geweldig. Gewoonlijk houdt Yosi niet van wilde spelletjes, maar zo dicht naast haar grote broer voelt ze zich veilig.

„Nog eens! Nog eens!” roept ze keer op keer. En Nicco duwt tot hij buiten adem is.

Vader en moeder komen ook kijken. Vader knikt goedkeurend, de kar is goed geworden. Alleen moet er wel even een drupje olie op de assen.

Nicco gaat met vader mee naar de werkplaats, daar neemt vader de oliespuit. Nee maar, nu rijdt de kar nog soepeler. Aan een balk hangt een stevig eind touw, dat mag Nicco hebben, dan kan hij Yosi trekken.

„En boodschappen voor mij doen in het dorp,” zegt moeder. Ze schrijft op een papiertje wat zij nodig heeft, dat papiertje doet ze met het geld in de portemonnee. „Uitkijken of de juffrouw van de kassa goed aanslaat,” zegt ze.

Ze moeten veel kopen. Suiker en jam, biskwies en een afwas-middel. Rijst en meel. Maar nu ze een kar hebben is dat geen probleem. De kinderen vinden het best leuk.

Yosi houdt de boodschappentas vast, Nicco begint te trekken. Even staat de kar nog stil, dan schiet hij met een schok weg. Yosi knijpt haar ogen dicht. Van plezier, maar ook wel een beetje uit angst.

De winkel is midden in het dorp. Nicco rijdt de kar tot naast de winkeldeur.

„Pas jij er op, Yoos?”

„Natuurlijk. Als hij maar niet vanzelf begint te rijden.”

„Bangerd,” zegt Nicco. Maar om haar gerust te stellen legt hij toch een dikke baksteen voor de wielen. „Kijk, zo kan hij nooit wegrijden. Ben je nu gerust?”

Het is druk in de winkel. Nicco zoekt zelf alles op wat hij moet kopen. Zo nu en dan kijkt hij even naar buiten. De kar staat er nog, Yosi past er goed op.

Als hij alles heeft wat op moeders lijstje staat gaat hij naar de kassa. Hij moet op zijn beurt wachten, maar als de mevrouw voor hem heeft afgerekend legt hij alles op het vak naast de kassa. De juffrouw pakt de boodschappen één voor één op en ze slaat op de kassa aan hoeveel het kost. Moeder heeft gezegd dat hij goed moet kijken of zij zich niet vergist, maar het gaat te snel. Hij ziet alleen hoeveel het met elkaar is.

Het wisselgeld stopt hij in de portemonnee en de juffrouw helpt hem de boodschappen in de tas te doen.

„Lust je een snoepje?” vraagt ze, „of ben je daar te oud voor?”

„Nee hoor,” zegt Nicco. „Maar ik ben niet alleen. Mijn zusje wacht buiten.” De juffrouw geeft hem twee pepermunten, dan zeult Nicco de zware boodschappentas naar buiten.

Maar daar schrikt hij zich een ongeluk. Twee grote jongens staan bij Yosi. Ze schoppen ruw tegen de kar en ze doen dreigend.

„Wat een rotkar,” zegt de een.

„Oud roest!” roept de ander. „Een ouwe kinderwagen, om je rot te lachen!” Yosi kijkt Nicco aan. Heel langzaam knikt ze met haar hoofd en ze tuit haar lippen. „Ik vind het een heel mooie wagen,” zegt ze zangerig. „Niemand heeft zo’n móóie.”

„Ik ben blij dat ik niet in zo’n kistje hoef te zitten. Moet je zien. Veiling staat er op. Nog gestolen ook.”

Een van de jongens wil de steen weg schoppen, waarmee Nicco de kar heeft vastgezet. Nicco ziet het. Hij weet dat hij niets tegen die jongens uit de hoogste klas kan beginnen, ze zijn wel twee jaar ouder dan hij. Maar ineens kan hem dat niets schelen, hij laat zijn zusje niet plagen.

„Zul je dat laten!?” schreeuwt hij tegen de jongens. „Durven jullie wel tegen een klein meisje?”

De jongens stoten elkaar aan en ze grinniken. „Ha ha, moet je zo’n krielkip eens horen. Zo’n stuk veterdrop.”

Jullie schelden maar, denkt Nicco. Schelden, schelden doet niet zeer.

Yosi knijpt haar handen om de rand van het kistje. Ze kijkt niet naar de jongens, ze doet of ze de knopen van haar jurk telt. Eigenlijk is Nicco net zo bang als Yosi, maar hij laat het niet merken.

„Kijk eens Yoos, ook een snoepje voor jou.”

Als de jongens merken dat Nicco geen acht meer op hen slaat beginnen ze te schimpen. „Poeh, ze hadden jullie beter drop

kunnen geven.”

„Wit op zwart.”

„Zwart op wit.”

„Gemengde drop!”

Nicco schuift zo kalm als hij kan de baksteen opzij. Hij neemt het trektouw in de hand. „Hou je vast, Yosi! Daar gaan we!”

Ze kijken niet meer om. Als ze thuis zijn, zegt Yosi: „Dat waren nare jongens, maar ze waren bang voor jou, hè Nic? En ik vind dat het fijn ging in de kar.”

Ze helpt Nicco de boodschappentas naar de keuken te dragen.

„Er waren heel akelige jongens, mamma,” vertelt ze dadelijk. Nicco snuift. „Ze scholden ons uit voor wit en zwart drop. Waarom schelden ze ons altijd uit voor drop?” vraagt hij.

„Ik denk,” zegt moeder, „omdat jij spierwit haar hebt, Nicco, en Yosi gitzwart. Trek je er maar niets van aan.”

„Dat doe ik ook niet. Als ik groter ben, timmer ik er wel op,” neemt Nicco zich voor.

Als de kinderen naar bed zijn, vertelt moeder aan vader wat er bij de kruidenierswinkel is voorgevallen. Vader zucht en schudt zijn hoofd.

„Daar was ik al bang voor,” zegt hij.

2. De vechtpartij

De kinderen hebben een vrije middag omdat de verwarming op school gerepareerd moet worden. Ze hebben allemaal „hoi hoi” geroepen toen meneer het vertelde, Nicco ook, maar nu hij vrij is, weet hij niet goed wat hij moet doen. Hij slentert wat door het dorp.

Yosi heeft ook vrij. Zij is bij vader in de kas, daar is het altijd zo lekker warm. Barre, de poes, is met haar meegelopen.

„Kan ik ook helpen, pappa?” vraagt Yosi.

„Dat komt goed uit,” zegt vader. „Op al die bloempotjes moet een plakertje met de naam geplakt. Als je dat zou willen doen?”

Met het puntje van haar tong tussen de lippen doet Yosi wat vader haar gevraagd heeft. Het lijkt of er alleen zwarte aarde in de potjes zit, maar ze weet dat vader er zaadjes in heeft gestopt. Eigenlijk is dat iets wat zij nooit kan begrijpen, één enkel zaadje wordt een grote plant met bloemen.

„Mag ik een potje in mijn vensterbank?” vraagt ze. Natuurlijk mag dat. Als Yosi klaar is met plakken, brengt ze haar potje binnen. Ze ziet dat Nicco nog niet thuis is.

Maar Nicco heeft geen zin om thuis te zitten. Dat kan altijd nog als het regent, vindt hij. Of als het koud is. En... hij vindt het ook fijn om op zijn nieuwe schoenen buiten te lopen. Het zijn prachtige schoenen van dik leer en met stevige zolen. En duur dat ze waren! „Een rib uit mijn lijf,” zei moeder toen zij ze betaald had. Dat is zo haar manier van zeggen als iets erg duur is.

Er zijn meer jongens op straat. Eigenlijk vervelen ze zich allemaal een beetje. Ze schoppen tegen een blikje dat in de goot ligt. Ze kijken naar de etalage van de televisiezaak en ze gooien steentjes in de vaart.

„Zullen we voetballen?” roept Karelkje, een jongen die bij Nicco in de klas zit.

„Wie heeft een bal? Wie doet er mee?”

Nicco haalt zijn bal van huis. Intussen trekken de andere jongens hun windjacks uit, die leggen ze op een hoopje. Een paar bakstenen er bovenop, zo zijn het hun doelpalen.

Nicco en Karelkje zijn de aanvoerders, zij kiezen elk een „elftal”. Daar moet je wel om lachen, ieder elftal bestaat maar uit vijf jongens.

De bal wordt in het midden gelegd. Het kerkplein is groot genoeg om te kunnen spelen. Karelkje geeft de aftrap.

En trappen kunnen ze, die jongens. Keiharde ballen vliegen heen en weer. Soms dribbelen de jongens, pakken ze elkaar de bal af. Een andere keer gaat er een met de bal vandoor. Het gaat prima, ze zijn aan elkaar gewaagd. Toch blijkt al gauw dat de ploeg van Nicco sterker is dan die van Karelkje. Karelkje mist een paar maal, hij schiet vaak tegen de lat. Zo noemen ze het als de bal op de bakstenen belandt.

Nicco weet de ene goal na de andere te zetten. Vijf-een, zes-een, zeven-een!

Ineens wordt Karelkje vreselijk boos. „Zo doe ik niet meer mee!” schreeuwt hij zijn tegenstander toe. „Dat komt door jouw schoenen!”

Driftig schopt hij naar Nicco. „Als ik zulke schoenen had, zou ik beter voetballen dan jij. Dan zou ik winnen! Met zulke schoenen is er geen kunst aan!”

„Schei uit, joh!” roept Nicco terug. „Doe niet zo kinderachtig! Kun je niet tegen je verlies?”

„O jawel, ik kan héél goed tegen mijn verlies. Maar als iemand gemeen doet... bah!” Karelkje spuugt op de grond, zijn ogen schieten vuur.

„Wat doe ik dan gemeen? Hè?” daagt Nicco uit.

„Die schoenen,” wijst Karelkje. „Als ik zulke schoenen had... maar die kan mijn moeder niet betalen. Wij hebben niet een poepchinesees, net als jullie...”

Even weet Nicco niet wat hij moet zeggen. Hij weet dat Karelkje Yosi bedoelt, maar wat heeft Yosi met zijn nieuwe schoenen te maken?

De andere jongens beginnen te grinniken. Dat geeft Karelkje nog meer moed. Hij sarta:

„Je vader en moeder wisten wel wat ze deden toen ze een vreemd kind namen. Die kinderen hebben allemaal een tas vol geld op de rug als ze naar hier komen. Zo graag willen ze ze daar kwijt. Ze hebben wel...” even weifelt hij. De jongens verkneukelen zich. „Ze hebben wel duizend gulden op hun rug, die lelijke...”

„Zeg dat nog eens als je durft!” Nicco balt zijn vuisten. Met zijn ene schouder naar voren staat hij dreigend voor Karelkje.

Die kijkt de kring van jongens eens rond. Als hij de gespannen gezichten ziet kan hij niet meer terug. De jongens hebben wel zin in een vechtpartijtje? Nu, ze zullen het hebben.

„Wel duizend gulden, die lelijke poepchinezeeen.” Nicco kan zich niet langer beheersen. Zijn vuist schiet uit, hij treft Karelkje pal tegen de ogen. Nog eens en nog eens slaat hij erop. „Daar! Daar! Voor elke keer dat je mijn zusje uitscheldt!” schreeuwt hij.

Karelkje slaat hard terug. Hij is groter en sterker dan Nicco, maar doordat Nicco zo allerverschrikkelijkst boos is wint hij het van Karelkje. Ze rollen samen op de grond. Even ligt Karelkje boven, maar door een handige beweging wint Nicco toch weer. Hij zet zijn knie op Karelkjes buik. En hij timmert

erop. De jongens joelen.

„Geef hem ervan langs, Nicco!” roepen ze. Maar dan ineens laat Nicco Karelte los. Hij veegt het zand van zijn broek.

„Ziezo, nu weet je wat er gebeurt als je ooit weer mijn zusje uitscheldt en als je gemene leugens opdist.”

Kareltes oog wordt dik en rood. Net goed, denkt Nicco, loop jij straks maar bont en blauw rond. Net goed.

Tegen de andere jongens zegt hij dat het juist een heleboel geld kost als je een vreemd kind aanneemt.

„Anders had mijn vader allang een nieuwe kas laten zetten. En een nieuwe auto gekocht.”

Moeder ziet dadelijk dat Nicco gevochten heeft.

„Altijd die ruzies,” bromt ze. „Was dat nu nodig?”

„Zeker was het nodig,” zegt Nicco. „Karelte moest een lesje hebben.”

3. Wat bedoelt vader?

Nicco heeft goed gehoord wat vader tegen moeder zei. Zojuist na het eten. Vader trok zijn klompen aan om naar de kwekerij te gaan en hij, Nicco, stond in de bijkeuken bij zijn fiets. Ze wisten niet dat hij daar was, anders had vader het zeker niet gezegd. Nu heeft hij woord voor woord verstaan.

„We moesten het vanavond maar vertellen, vind je niet? Anders horen ze het op school en dat mag niet gebeuren.”

„Het zal wel moeten,” zei moeder. Toen ging vader naar buiten en moeder naar de keuken.

Prettig klonk het niet, vindt Nicco. Eigenlijk heel akelig. Als vader gezegd had: vanavond zal ik een verhaal vertellen, dan zou hij zich niet ongerust gemaakt hebben. Dat zou juist reuze fijn zijn. Vader kan prachtig vertellen, zomaar uit zijn

hoofd. Dat kan moeder niet. Zij leest altijd voor. Maar als vader vertelt, is het net of alles gebeurt waar je bij bent.

We moesten het maar vertellen, anders horen ze het op school. Die woorden spoken Nicco door het hoofd. Nee, dat kan niet veel goeds betekenen, dat voelt hij.

Maar hij wacht niet tot vanavond. Zodra hij van school thuis is, zal hij vader vragen wat hij bedoeld heeft. Vader en hij hebben immers nooit geheimen voor elkaar? Dus.

Na schooltijd fietst hij met de jongens uit de buurt mee. Soms blijven ze nog met elkaar spelen, maar deze keer gaat Nicco dadelijk naar huis.

In de kamer ligt Yosi op haar buik te puzzelen. Barre tikt met zijn pootje tegen een puzzelstukje. Yosi steekt een vinger naar hem op. „Pas op jij. Als je een stukje pakt.”

Nicco kijkt in de koekjestrommel. Mmm, gewone droge koekjes, die lust hij niet.

„Waar is mamma?” vraagt hij aan Yosi. Maar zij hoort hem niet. De puzzel is vreselijk moeilijk, wel tachtig stukjes. En als Yosi ergens ingespannen mee bezig is, hoort ze niets of niemand. Pas als Nicco haar aanstoot kijkt ze op.

„Waar is mamma?” herhaalt Nicco.

„Even naar de buurvrouw.”

„O.”

Yosi zucht. Ze schuift de stukjes van de puzzel heen en weer.

„Er is een stukje weg,” zegt ze spijtig. „Kijk maar, een stukje van de rand.”

Ze zoekt onder de tafel en bij het speelgoed. „Nu kan ik hem niet afmaken. Heb jij het gehad, Barre?”

De poes zegt niets.

„Wat jammer dat er een stukje weg is.”

Yosi vindt het altijd vreselijk als er iets stuk is. Als ze van grootmoeder een reep chocola krijgen, zet Nicco er meteen zijn tanden in. Yosi niet. Zij kan het niet over haar hart verkrijgen er een stukje af te breken. Soms laat zij een reep

weken in de kast liggen. Dan kijkt ze er zo nu en dan naar. Kijken is net zo fijn als proeven, zegt zij.

Nicco trekt zijn schoenen uit. In de gang staan zijn laarzen, die moet hij aan als hij naar de kas, achter in de tuin, gaat.

„Ik moet even naar pappa,” zegt hij tegen zijn zusje. „Straks help ik je zoeken, hoor.”

Het wordt al donker, het licht in de kas brandt, vader is daar binnen.

„Zo maat.”

Hij kijkt heel even op van zijn werk, dan gaat hij aandachtig door. Hij is bezig zaadplantjes te verpotten. Dat moet nu gebeuren, dan zetten ze nog knop in de winter en zijn ze in het voorjaar gemakkelijker te verkopen. De mensen kopen het liefst planten met bloemknoppen.

Nicco treuzelt. Hij kijkt naar wat vader doet. Vader breekt nooit een steel of een blad, zo voorzichtig is hij met zijn plantjes.

„Kwam je me helpen?” vraagt vader.

„Nee,” zegt Nicco. En dan vraagt hij op de man af:

„Wat moet u ons vanavond vertellen, pappa?”

Er komt een klein lachje om vaders mond. Hij zet het potje neer waar hij mee bezig is, veegt zijn handen af aan de pijpen van zijn overall, twee zwarte vegen op het blauw.

„Vanavond is vanavond,” zegt hij. „Nog even geduld.”

Dat klinkt al beter, vindt Nicco. Geduld moet je hebben voor fijne dingen. Voor Sinterklaas of voor je verjaardag. Of als grootvader en -moeder komen.

Toch wil hij er meer van weten. „Ik dacht dat het iets ergs was. U zei van: anders horen ze het op school. En mamma zei: ja, het zal wel moeten.”

„Zeg eens vriend, heb jij aan de deur geluisterd?”

„Helemaal niet. Maar ik was in de bijkeuken toen u het tegen mamma zei. En toen dacht ik... nou ja...”

Vader neemt het bloempotje weer op. Hij lacht van: „Oi, oi, oi, die Nicco. Als Yosi dat nu nog zei, zij is altijd maar bang dat er iets akeligs gebeurt. Maar jij bent anders zo bang niet uitgevallen. Wees gerust, het is niks ergs.”

„Is het een verhaal?”

Vader knikt. „Zo zou je het kunnen noemen. Mamma en ik vertellen ieder de helft.”

„Voor we naar bed gaan?”

„Beloofd,” zegt vader. „En vraag nu aan mamma of ze vroeg een kopje koffie zet.”

Gerustgesteld gaat Nicco weer in huis. Yosi heeft het verloren puzzelstukje al gevonden. Blij laat ze het aan Nicco zien. De puzzel is nu klaar.

„Mooi hè? De gelaarsde kat. Wat doet een gelaarsde kat eigenlijk?”

„Laarzen aantrekken, dat zie je toch?”

„Flauw hoor.”

Nicco zegt dat het een sprookje is. Een andere keer zal hij het voorlezen, nu niet. Hij gaat nu in zijn eigen leeszaalboek lezen.

4. Het verhaal

Dan wordt het heel stil in de kamer. Nicco leest. Hij heeft een boek over een jong zeehondje dat geen moeder meer heeft en nu door de mensen wordt groot gebracht.

Yosi tekent met haar vinger langs de rand van de puzzel. Langs de koets en langs de poes met zijn grote laarzen. Dan probeert ze de puzzel in de doos te doen zonder dat hij stuk gaat. Als het lukt zucht ze. Gelukkig.

Moeder heeft de koffie al klaar, ze steekt het theelichtje aan en zet de pot erop. Dan komt vader binnen. Zijn klompen doet hij in de gang uit, hij loopt op zijn sokken. Je hoort hem niet lopen, alleen hoor je de pijpen van zijn broek langs elkaar dzyiepen.

Voor hij zijn koffie drinkt, fluistert hij moeder iets in haar oor. Moeder knikt. Ja, dat is goed.

Nicco doet zijn best niet om te horen wat ze fluisteren, vader

heeft immers gezegd dat er niets ergs was. Niets om bang voor te zijn.

„Nicco! Tafel dekken!” roept moeder even later vanuit de keuken.

„Yosi, wil jij even het brood op de schaal leggen?”

Zo doet moeder altijd, denkt Nicco. Tegen hem zegt ze dat hij iets moet doen, maar aan Yosi vraagt ze het. Zo is het nu eenmaal, hij is er aan gewend. En meestal denkt hij er ook niet over na. Yosi is immers anders dan hij? Thuis bij een jongen van zijn klas hebben ze ook een meisje met scheve oogjes. Zij gaat naar een aparte school omdat zij niet goed leren kan. Yosi is op dezelfde school als hij. Toch heeft zij ook scheve oogjes, maar zij kan wèl goed leren. Rekenen kan ze goed. En lezen.

Ach, het kan hem ook niets schelen, op een keer zal hij vader wel vragen hoe het allemaal in elkaar zit.

Als het eten gedaan is, hoeft Yosi niet, zoals anders, meteen naar bed. Wel de nachtop aan en tanden borstelen.

Vader zit in de grote stoel voor de kachel. Nicco heeft zijn kussen opgezocht, hij heeft zijn handen om zijn knieën geslagen. Yosi schuift haar rotan stoeltje dichtbij. Heel even legt ze haar handen tegen elkaar onder haar kinnetje. Wat is het heerlijk zo met elkaar in de huiskamer, denkt zij.

„Ben je klaar, mamma?” roept vader.

Vlug komt moeder ook in de kring zitten. De overgordijnen zijn gesloten, de kachel suist. Het lijkt wel of de poes ook voelt dat het een bijzondere avond is. Hij rolt zich op zijn rug voor de kachel.

En vader begint:

„In een land, hier heel ver vandaan, woonde eens een vrouw...”

„O,” roept Nicco uit. „Is het een sprookje?”

„Hè, stil nou,” zegt Yosi. Met haar donkere ogen kijkt ze naar Nicco, er komt een rimpel boven haar kleine wipneusje.

„Laat pappa nou.”

„Het is waar gebeurd,” zegt vader.

„En toch is het een sprookje,” voegt moeder eraan toe. Haar ogen lachen.

En vader begint opnieuw: „In een land, hier heel ver vandaan woonde eens een vrouw. Ze was erg arm. De ene dag wist ze niet wat ze de volgende dag moest eten. Haar kleren waren versleten en ze had geen geld om iets nieuws te kopen. Haar man was gestorven, haar ouders woonden wel duizend kilometer bij haar vandaan. Broers en zusters of andere familie had ze niet.”

„Hoe kwam ze zo ver van huis?” wil Nicco weten. „Duizend kilometer, dat is een eind.”

„Ach, er was oorlog geweest in hun land en om geld te verdienen was zij met de soldaten mee getrokken. Zo raakte ze van haar ouders en haar familie verwijderd. En toen de soldaten weg waren was zij helemaal alleen. Niemand trok zich iets van haar aan.

Op een dag kreeg die vrouw een kindje. Het was een meisje, heel klein en heel lief. Maar de moeder had geen kleertjes om het kleintje aan te trekken en geen eten om haar te geven. Wat moet ik toch doen, zei ze verdrietig tegen zichzelf. Zo'n klein hummeltje mag toch niet dood gaan van de honger en de kou? Wat moet ik doen?

Wanhopig liep ze in haar huisje op en neer. Het laatste beetje geitemelk dat ze had gaf ze aan de baby. Die dronk het gulzig op en deed toen tevreden haar oogjes dicht om te gaan slapen.

Buiten op het kale grasveld stond de oude geit. De moeder probeerde het dier te melken, maar het gaf geen drup melk meer. En geld om een jonge geit te kopen had ze niet.

Ze keek vol liefde naar het slapende kindje. Toen biggelden er tranen over haar wangen. Ze dacht lang na en ineens wist ze wat ze moest doen. Het was een verschrikkelijk moeilijk

besluit, dat ze nam. Ze moest het grootste offer brengen dat een moeder brengen kan. Ze moest haar kindje... het was bijna niet te doen, en voordat ze haar plan kon uitvoeren hilde ze vreselijk... maar toen kon ze ook doen wat ze zich voorgenomen had.

Vlug trok ze haar bloes uit en ze wikkelde de baby erin. Ze nam haar rieten boodschappenkorfje, daar legde ze het kleintje in. Met een paar oude lappen dekte ze het toe.

Ze wachtte tot het donker was, toen nam ze het korfje op en

ging naar buiten. Ze liep ermee naar het andere eind van de stad. Het was een heel eind, maar nu ze vastbesloten was werd ze ook blij. Nu zou alles goed komen met haar kindje. Daarom neuriede ze zacht een liedje.

Zo kwam ze bij het ziekenhuis. Ze verschool zich onder een bloeiende jasmijnstruik zo dat niemand háár kon zien en zij wèl tussen de takken door kon kijken. Ze wachtte tot er geen auto's meer langs kwamen en geen voorbijgangers. Toen boog ze zich over het korfje en ze kuste de zachte handjes en het kleine neusje van haar kindje. Gelukkig was het heel zoet en heel stil geweest. Voorzichtig nam ze het korfje op en ze sloop de straat over. Ze zette het naast de grote deur van het ziekenhuis. Niemand had haar gezien en vlug dook ze weer achter de struiken. Ze ging zo op haar hurken zitten dat ze het korfje goed kon zien.

Haar hart bonkte zo hard dat ze bang was dat de mensen binnen het zouden horen.

Ze wachtte en wachtte. Een meneer, die naar buiten kwam zag het korfje niet, hoewel hij er rakelings langs liep. Hij stapte in zijn auto en reed weg.

Twee jonge zusters zagen het evenmin. Ze lachten en giechelden en zij verdwenen ook uit het gezicht.

De moeder bleef gespannen tussen de struiken door gluren. En ze dacht, als niemand het ziet moet ik haar weer mee naar huis nemen. Maar hoe het dan verder moet, weet ik ook niet. Toen ging de deur van het ziekenhuis weer open. Een jonge meneer in een witte jas stond in de deuropening. Uit zijn zak hing een stethoscoop.”

„Dan was het een dokter,” zegt Nicco.

„Net wat de moeder dacht. Een dokter! O, als hij nu mijn kleintje maar ziet.

Ze hield haar adem in.

Op dat ogenblik begon het kleine meisje in de rieten boodschappenkorf te huilen... te huilen...”

„Hoorde hij haar?” vraagt Yosi ongeduldig.

„Zeker, hij hoorde haar en hij zag haar. De jonge dokter zag het korfje. Hij keek snel om zich heen, wie had het korfje daar neergezet? Maar de moeder zorgde wel dat hij haar niet zag.

Toen keek hij in het korfje, hij schoof de lappen opzij. Zijn mond viel open van verbazing. En dat kleintje maar schreeuwen.

„Nou nou nou,” zei hij. „Je hoeft niet zo’n keel op te zetten. Ik heb je nu toch gevonden?”

De moeder dook nog dieper weg achter de jasmijn. Ze bleef kijken. En ze zag dat de dokter het korfje onder zijn arm nam. Wat hij tegen het kleine meisje zei, kon ze niet verstaan, maar ze hoorde wel dat haar dochtertje ophield te huilen.

Omdat hij beide handen nodig had om het korfje goed vast te houden, duwde de dokter de deur met zijn knie open. Toen ging hij naar binnen.

Dat was het laatste wat de moeder zag. Bijna begon ze weer te huilen, maar toen mopperde ze op zichzelf: „Geen gehuil meer. Dit wilde je toch?”

„Raar hoor,” kan Nicco niet nalaten te zeggen. „Hield ze dan helemaal niet van haar eigen kindje?”

De kinderen zien hoe vader even op zijn onderlip bijt. Dan kijkt hij naar moeder. Die zegt:

„Misschien hield ze juist zo veel van haar dat ze voor geen prijs wilde dat ze zou sterven. Ze wist dat ieder kind eten en drinken en kleren nodig heeft. Dat het ook een warm plekje hebben moet waar het zich veilig voelt. Dat er voor kinderen als haar kleintje eigenlijk hier geen plaats was, dat niemand zich om haar zou bekommeren. Dat er niemand haar eens lekker zou knuffelen. Elk kind moet eens een poesje kunnen aaien, dacht ze. Het moet broertjes en zusjes hebben om mee te spelen. En dat alles kon zij haar kleintje niet geven.”

„Zo moet het geweest zijn, mamma,” zegt vader. „Daarom legde zij haar kindje te vondeling. Zo heet het als je een kind ergens neerlegt in de hoop dat iemand het zal vinden en meenemen. Ze moet gedacht hebben: als ik haar bij het ziekenhuis neerleg, dan vinden ze haar wel, dan komt zij wel goed terecht.”

Yosi zucht diep. „Wat jammer dat het verhaal uit is. Ik vond het juist zo mooi.”

Vader slaat een arm om haar heen. „Het verhaal is niet uit. Dit was nog maar het begin.”

Dat snap ik ook wel, denkt Nicco. Als dit alles was, hoefden vader en moeder niet zo geheimzinnig te doen. Hij voelt dat het vervolg van het verhaal iets met hem of Yosi te maken heeft. Hij probeert zich te herinneren wat er vroeger is gebeurd, maar goed kan hij het niet bedenken. „Vertel gauw verder, pappa,” dringt hij aan.

„Ja,” zegt moeder. Haar ogen glinsteren nog, maar ze zijn tegelijk een beetje vochtig. Ze heeft blosjes op haar wangen.

„Ja pappa, vertel het helemaal.”

En vader gaat door:

„Die jonge dokter liep zo hard hij kon met de boodschappen-

tas naar de hoofdzuster van het ziekenhuis. Die schudde wanhopig haar hoofd toen ze zag wat hij haar bracht. „Alweer een?” zei ze, „het houdt niet op. Wat erg voor die moeder, maar ook erg verstandig om haar kleintje hier te brengen. Gelukkig hebben wij nog melk genoeg en gelukkig hebben we ook wel kleertjes. Alleen zal het kleine ding voorlopig in het korfje moeten blijven, want een bedje heb ik niet vrij. Er zijn zoveel zieke kinderen op het ogenblik.”

„Wel,” lachte de dokter, „dat is geen bezwaar. Zo’n krummeltje past daar nog weken in.”

Samen bekeken de dokter en de zuster het baby’tje. Wat een lekker snuitje. En wat een prachtige bos haar. Pikzwart.

De dokter onderzocht het kindje, jullie weten wel, net als de schoolarts doet. Bekloppen en beluisteren. Hij keek in de oogjes en in de oren. Ze werd gemeten en gewogen en ze kreeg een kaart waarop de zuster schreef waar en wanneer ze gevonden was. En hoe oud ze waarschijnlijk was.

„Ze is gezond en welgeschapen,” zei de dokter. „Maar mollig is ze bepaald niet. Geef haar maar flink te eten. Nou zuster, u redt er zich wel mee.”

„Dat zal ik, dokter,” beloofde de zuster. „Het is niet de eerste die ik zo binnen krijg.”

En ze waste het kleintje met zachte zeep, deed haar in een warm badje en trok haar schone witte kleertjes aan. Ze kamde de zwarte haartjes en ze bond er een rose lintje om. De oude lappen gooide ze weg. Ze gaf haar uit een zuigfles zoete melk te drinken en dekte haar toen toe met een zacht dekentje.”

„Hè hè,” zucht Yosi opnieuw. „Gelukkig.” Ze pakt de poes op en knuffelt hem. „Vond je het ook zo mooi, Barre?”

„Het verhaal is nog niet uit,” zegt vader. „Wil jij het verder vertellen, mamma?”

„Ik kan toch helemaal niet vertellen,” zegt moeder.

Vader pakt even haar hand. „Ik weet zeker dat dit verhaal je

niet moeilijk zal vallen. Omdat het waar gebeurd is. En omdat je het graag aan Nicco en Yosi wilt vertellen. Als je stottert, help ik je wel.”

5. Wat moeder vertelt

„In een land, ver bij die moeder vandaan,” begint moeder, terwijl vader gezellig zijn pijp opsteekt, „woonden een man en een vrouw. Ze hadden één zoontje, waar ze erg gelukkig mee waren, maar ze wilden toch graag meer kinderen hebben. De vrouw was echter erg ziek geweest en de dokter had tegen haar en haar man gezegd dat ze nooit meer een baby zou krijgen. Daar was ze wel verdrietig om. Ze vond het voor haar zoontje ongezellig dat hij geen broertjes of zusjes zou krijgen. Alleen is maar alleen, vond ze. Maar ja, wat konden ze doen? Hoe zij en haar man er ook over piekerden, ze wisten dat er in hun huis geen kinderen meer geboren zouden worden.

Eigenlijk hadden ze zich daar al bij neergelegd toen ze op een avond een heel bijzonder bericht in de krant lazen. De man las het zijn vrouw voor, zij las het over en toen knipte ze het uit. Ze zette het knipsel naast de klok op de schoorsteenmantel. Zo konden ze het allebei steeds weer lezen.

In een ver land, stond er, waren veel kinderen zonder ouders. Van sommigen waren de ouders gestorven, anderen waren door hun moeder op straat neergelegd of naar een kindertehuis gebracht omdat er geen geld was om eten te kopen.

Twee dagen stond het kranteknipsel op de schoorsteenmantel. Toen zeiden de man en de vrouw tegelijk: „Als wij eens...”

Ze bedoelden allebei hetzelfde. Als wij eens naar dat land

schreven dat wij graag de vader en de moeder van een paar van die kinderen willen worden. Wij hebben eten genoeg, ons huis is groot genoeg en... we willen graag meer kinderen hebben.

Hoe langer zij er over dachten, hoe beter ze het plan vonden. Ze spraken er over met de dokter en de dominee en eindelijk schreven ze samen een brief.

Nu, het ging niet een, twee, drie. Ze moesten er heel wat voor over hebben. Ze moesten lijsten invullen en vragen beantwoorden. Er kwam een maatschappelijk werkster met hen praten en ze moesten zo vaak hetzelfde vertellen dat ze er bijna moedeloos van werden. De vrouw zei wel eens tegen haar man dat ze zich voelde of ze een zwaar examen moest doen om zo'n kindje te krijgen. En ze geloofde vast dat ze voor dat examen zou zakken.

Maar dat was niet zo. Op een dag, en laat dat nu net een dag zijn waarop de vrouw naar haar vader en moeder was, kwam er een telefoontje en er werd aan de man verteld dat hun een dochttertje toegewezen was. Ja, wat klinkt dat vreemd, hè? Toegewezen. Maar dat werd er gezegd.

De man was helemaal in de zenuwen. Hij liep zomaar weg van zijn werk en reed veel te hard naar zijn schoonouders. De vrouw ging dadelijk mee naar huis, met haar zoontje natuurlijk, en toen ging ze naar een winkel om van alles te kopen. Haar man en zij waren erg zenuwachtig.

En op een dag was het zover. Ze hadden al papieren gekregen van een kindje. Daar stond op hoe het heette en hoe oud het was. Er was zelfs een paspoort bij met haar foto. Toen duurde het nog bijna een week en toen moesten ze naar Schiphol om het nieuwe dochttertje te halen. Er kwam een vliegtuig vol kinderen aan en alle nieuwe ouders konden hun kind in ontvangst nemen.

Thuis stond het ledikantje, waar hun zoontje was uitgegroeid, opgemaakt met nieuwe lakentjes en dekentjes. Groot-

vader en grootmoeder hadden die dag op het zoontje gepast en toen...”

„... toen zat ik in de kinderstoel voor het raam. En jullie stapten uit de auto, mamma had Yosi op de arm. En jullie brachten een beer voor mij mee.”

Nicco schrikt zelf nu hij dat allemaal zegt. Hij heeft er eigenlijk nooit meer aan gedacht. Nu ineens weet hij precies hoe het gebeurd is.

Vader en moeder staren elkaar aan. Dan kijken ze verbaasd naar Nicco. „Weet je dat nog?”

„Puuh,” zegt Nicco. „Zoiets vergeet je toch nooit weer? Trouwens, iedereen weet het toch? Het hele dorp. Je kunt toch zo zien dat Yosi uit een ander land komt? Niemand hier heeft zulke zwarte ogen en zulk zwart haar. En Karelkje zei laatst nog dat jullie maar boffen met haar.”

Het is maar goed dat vader en moeder niet vragen wat Karelkje bedoelde. Nu hoeft Nicco ook niet dat akelige te vertellen waarvoor hij Karelkje een oploeiër verkocht heeft. Yosi heeft stil geluisterd. Nu moeders verhaal uit is, kruipt ze een beetje in elkaar. Ze kijkt strak voor zich uit. Ze begrijpt er niets van. Was zij dat kleine meisje dat pappa en mamma van het vliegveld hebben gehaald? Heeft zij dan niet altijd bij pappa en mamma en Nicco gewoond? Maar ze hoort hier toch thuis?

Moeder ziet dat Yosi diep nadenkt. Er moet heel wat in dat kleine hoofdje omgaan, denkt ze. De schrik slaat haar om het hart. Heeft ze in haar verhaal wel goed laten merken hoe blij zij en haar man zijn met hun eigen kleine Yosi? Ze zegt: „Karelkje had nog gelijk ook. Wij boffen dat je nu bij ons hoort, Yosi.”

Nog zegt Yosi niets. Ze moet nadenken.

„Wij boffen alle vier,” zegt vader. „Ja toch? Zelfs de poes boft, niemand kan zo lekker strelen als Yosi.”

„Mag ik...” Yosi schuift haar stoeltje weg en gaat vlak voor

vader en moeder op de grond zitten. Haar handjes onder haar kin. Haar donkere ogen kijken niemand aan, ze houdt ze op de grond gericht. „Mag ik eens zien hoe de baby.., hoe ik er uitzag? Mamma zei toch dat er een foto was?” „Natuurlijk schat.”

Moeder staat vlug op. Uit de kast neemt ze een kistje en uit dat kistje een bundeltje papieren. Bovenop ligt een klein bruin boekje. Een paspoort. Dat doet ze open en ze legt het op de tafel. Ze buigen zich alle vier over het boekje. Bovenaan de eerste bladzijde is een klein fotootje geplakt. Een fotootje van een heel klein babysnoetje. Een meisje met zwarte oogjes en een zwart kuifje.

„Ben ik dat?” Yosi kan het niet geloven. „Daar lijk ik nog helemaal niet op een poepchinees.”

Moeder schrikt zo vreselijk van dat woord, dat ze ervan hoesten moet. Vader laat van schrik zijn pijp vallen. Hij stottert: „Wil je dat alsjeblieft nóóit, nóóit weer zeggen?”

„Ze zeggen het op school ook,” zegt Yosi. „En dat geeft niets, hoor. Als ze het zeggen doe ik mijn oren dicht. Dan hoor ik niets.”

Nu is het echt bedtijd. „Het was een heel mooi verhaal,” vindt Yosi en ze geeft vader een kus. „Welterusten, pappa.” „Slaap lekker, lieve meid.”

Moeder bergt het kistje weer in de kast. Maar Yosi houdt haar tegen. „Mag het baby'tje boven mijn bed hangen? Dan horen wij ook bij elkaar. Dan hoeft ze nooit meer bang te zijn dat er geen eten en geen kleertjes voor haar zijn... En geen mamma,” voegt ze er zacht aan toe.

„Kom maar,” zegt Nicco. „Ik heb wel plakband.”

Als hij de pas met het fotootje heeft vastgeplakt en weer in de kamer komt om ook welterusten te zeggen, vraagt hij zijn vader:

„Is het een geheim, dat van Yosi?”

„Welnee,” zegt vader, „een geheim is het niet. Maar het is ook niet nodig om het van de daken te bazuinen.”

„Goed hoor,” grinnikt Nicco. „Ik zal niet op het dak klimmen.”

„Yosi is nu gewoon een kind van ons, net als jij. En ook een kind van ons dorp. Gelukkig blijven de vrouwen niet meer

staan om naar haar te kijken en haar even aan te raken. Want dat deden ze toen zij pas bij ons was.”

Nicco vindt het heerlijk om even met vader alleen in de kamer te zijn. Boven hoort hij mamma en Yosi samen lachen.

Ik praat er toch maar niet met Karelkje over, neemt hij zich voor. Niet omdat hij zijn vriendje niet is, want na de vechtpartij kunnen ze weer best samen opschieten. Maar er zijn nu eenmaal dingen van thuis die je niet aan anderen vertelt. Vervelende dingen niet en fijne dingen niet.

6. Goed nieuws of slecht nieuws?

Ze hebben het wat fijn met zijn vieren. Als het kan neemt vader eens in de maand een vrije middag. Dan gaan ze er met de auto op uit, ze rijden naar het bos en daar wandelen ze.

Vader heeft een bestelwagen. Daarin gaat hij naar de veiling om planten te kopen, of hij brengt er de bestellingen in rond. Als ze uitgaan, zit moeder naast hem en de kinderen zitten achterin op hun zitkistjes. Dat zijn veilingkistjes, die Nicco bruin geverfd heeft. Dat zijn de zetels van de kinderen.

Soms gaan ze naar de kinderboerderij. Daar is een pauw, die altijd pronkt als Yosi hem dat vraagt. Er zijn geiten met gekrulde horens en een varken met jongen. Wel tien. Zijn ze niet schattig?

„Ik vind de biggetjes wel leuk, maar de grote niet,” zegt Yosi. Vader trekt haar aan een oor. „Toch moet je die oude op de koop toe nemen.”

Als vader zoiets zegt, moet Yosi altijd diep nadenken. Want daar bedoelt hij dan iets mee.

Of ze rijden over land dat vroeger water is geweest, maar dat nu vruchtbaar land is. Een stoomgemaal zorgt ervoor dat het droog blijft, zodat er tarwe kan groeien.

Een andere keer gaan ze langs de zeedijk. Dan zie je in de verte de waddeneilanden liggen. Of ze bezoeken de zeehondenrêche, waar jonge zeehondjes die geen moeder meer hebben verzorgd en grootgebracht worden. Vader en moeder bedenken altijd wat fijns.

Maar nu is het woensdag en het regent dat het giet. Vader is aan het werk, moeder helpt een buurvrouw die ziek is.

Nicco kan nu niet buiten fietsen. Hij maakt een kasteel van lego. Het wordt goed. Hij bedenkt er van alles bij, een ophaalbrug en hoge torens.

Yosi is weer aan het puzzelen. Dat kan ze uren achtereen doen. Nu past ze de stukjes van roodkapje en de wolf in elkaar. Ineens zucht ze. „Hè, wat fijn dat het regent,” zegt ze.

„Jij bent ook een rare druif,” bromt Nicco. „Wat je maar fijn noemt.”

„Ik meen het. Want nu blijf jij lekker de hele middag bij mij binnen. Ik ben blij dat ik een grote broer heb.”

„En ik ben best in mijn schik met mijn zusje. Zeg Yoos, wij moesten naar altijd samen blijven, vind je niet? Ook al ben je dan...”

„Al ben ik wat?” vraagt Yosi met grote ogen.

„Nee, niks.”

Zij lacht hem toe. „Ik weet best wat je bedoelt. Ook al ben ik dan het kind uit het verhaal van pappa en mamma. Dat bedoel je.”

Nicco drukt de lego stevig in elkaar. Hij kijkt niet naar Yosi als hij plechtig belooft: „Ik zal goed op je passen. Wij horen gewoon bij elkaar.”

Yosi's puzzel is klaar. Over het vloerkleed schuift ze hem naar Nicco. „Jij mag hem hebben.”

„Malle.”

De regen klettert tegen de ruiten. De dakgoot stroomt over. Yosi drukt haar neusje tegen het raam.

„Kijk Nicco, de wolken huilen. Er glijden dikke tranen langs het glas.”

„Ach jij. Jij bedenkt altijd wat anders dan anders. Het is gewoon regen.” Dan lachen ze allebei.

Als moeder terug komt van de buurvrouw heeft ze de post uit de brievenbus gehaald. Er is een brief bij met een vreemde postzegel. Moeder scheurt de envelop open en ze leest de brief. Als ze hem gelezen heeft schuift ze hem weer in de envelop en die zet ze naast de klok op de schoorsteenmantel. Dan neemt ze de hoorn op van de huistelefoon, die uitkomt in de kas.

„Ben je daar? Kom je thee drinken? Er is een brief gekomen, ik geloof dat er heel goed nieuws in staat. Kom maar gauw.”

Nicco blijft ingespannen bezig. Er komen zo dikwijls brieven, ook met vreemde postzegels, hij let er niet op.

Vader pakt moeders hand als hij de brief gelezen heeft. „Is dat even goed nieuws? Wat heerlijk.”

Moeder knikt. „En zo gauw al.” Ze telt op haar vingers na.

„Nog negen weken, stel je voor. Negen weken zijn zo voorbij. En ik heb nog niets klaar.”

„Tijd genoeg,” zegt vader. „We hebben toch gespaard? Je gaat eenvoudig naar de winkel en je koopt wat er nodig is.”

Dat laatste hoort Yosi. „Mag ik vragen waarvoor u naar de winkel moet, mamma? En waarvoor u hebt gespaard?”

„Jij bent een nieuwsgierig Aagje,” zegt moeder. Maar ze geeft Yosi geen antwoord. Dat vindt Yosi vreemd, en ongeduldig vraagt ze nog eens: „Wat moet u kopen? Waarvoor hebt u gespaard?”

„Lieveling,” zegt moeder. „Even geduld. Aan tafel zullen pappa en ik het vertellen, is dat goed?”

Yosi vindt het helemaal niet goed, zij houdt niet van geheim-

zinnigheden. Ze gaat in een hoekje zitten om na te denken. Moeder gaat breien. Natuurlijk moeten de kinderen het weten. Zij zullen vast even blij zijn als pappa en ik, denkt ze.

Maar dan heeft ze zich toch schromelijk vergist. Ze zitten aan tafel. Moeder heeft het vlees al rondgedeeld en Nicco is aan de beurt om te bidden. „Lieve Heer in de hemel, dank u wel voor het lekkere eten dat weer voor ons klaar staat. Zorg u dat andere kinderen ook genoeg te eten hebben. Amen.” Yosi zegt ook amen, maar haar gedachten zijn niet bij het bidden. Zij moet steeds naar de brief naast de klok kijken. Gelukkig stelt moeder haar geduld niet te lang op de proef. „Er is een brief gekomen, jongens. En jullie mogen meteen weten wat erin staat. Het is goed nieuws. Jullie krijgen er een broertje en een zusje bij. Is dat niet heerlijk?”

Nicco schrikt zich een ongeluk. Dat kan toch niet? Zo iets kom je toch niet per brief te weten? Dat vertelt de dokter aan de moeder, zoveel weet hij er wel van.

„Wat een onzin,” broemt hij. Hij drukt zijn kaken opeen en kijkt boos.

Yosi zegt niets. Ze kijkt met grote ogen van moeder naar vader. Ze weet niet of ze blij moet zijn zoals vader en moeder. Of boos moet kijken zoals Nicco.

Het is een hele poos stil in de kamer. Je hoort de klok tikken. Dan zegt vader: „Jullie zijn me ook een paar vreemde snoeshanen. Andere kinderen zouden een gat in de lucht springen als ze hoorden dat ze maar liefst een broertje en een zusje tegelijk zouden krijgen. Maar jullie? Geen woord. Mooi is dat.”

„Heeft de dokter het gezegd?” wil Nicco weten.

„Nee,” zegt moeder, „hier worden geen kinderen meer geboren. Dat weten we al lang, en jullie weten het ook. Maar we krijgen er twee uit een ver arm land. We hadden eentje aangevraagd, maar in deze brief staat dat we er twee krijgen.

Een jongetje en een meisje, een broertje en een zusje die bij elkaar moeten blijven.”

Driftig schuift Nicco zijn bord over de tafel.

„Laat een ander die dan maar nemen,” snauwt hij moeder toe. „Hier zijn ook een broertje en een zusje, die samen willen blijven. Yosi en ik willen niet meer kinderen. Wij blijven samen, hè Yoos?”

Onthutst kijken vader en moeder elkaar aan. Moeders lippen beginnen te trillen. „Zijn jullie niet blij?” vraagt ze met een onzekere stem.

„Nee,” zegt Nicco bars. „Schrijf maar dat het niet kan. Wij zijn al voorzien.”

Yosi schudt ook haar hoofd. Nee, het kan niet. Het is waar wat Nicco zegt, ze hebben het pas samen afgesproken, zij blijven altijd samen.

„Daar moeten we dan met zijn vieren eens goed over praten,” zegt vader.

„Luister eens,” zegt moeder.

Maar Nicco wil niet luisteren. Hij schopt zijn kasteel in elkaar.

„Snerthuis,” zegt hij.

De rest van de avond is het ontzettend ongezellig in de kamer. Vader leest de krant en hij zegt dat er niets in staat. Moeder breit steeds verkeerde steken en dan moet ze alles weer uithalen. En Yosi zit voor zich uit te kijken. Zij doet haar oren dicht, dan hoeft ze niets meer te horen.

„Als ik daar ook maar een snars van begrijp,” zegt moeder 's avonds laat.

„Laat ze maar. Ze moeten even aan het idee wennen,” denkt vader.

Boven kan Nicco niet in slaap komen, hij draait zich om en om. Beneden hoort hij vader en moeder praten, natuurlijk over die nieuwe kinderen. Bah, wat hebben ze dat stiekum gedaan, ze hebben Yosi en hem bedrogen. Maar hij neemt het niet.

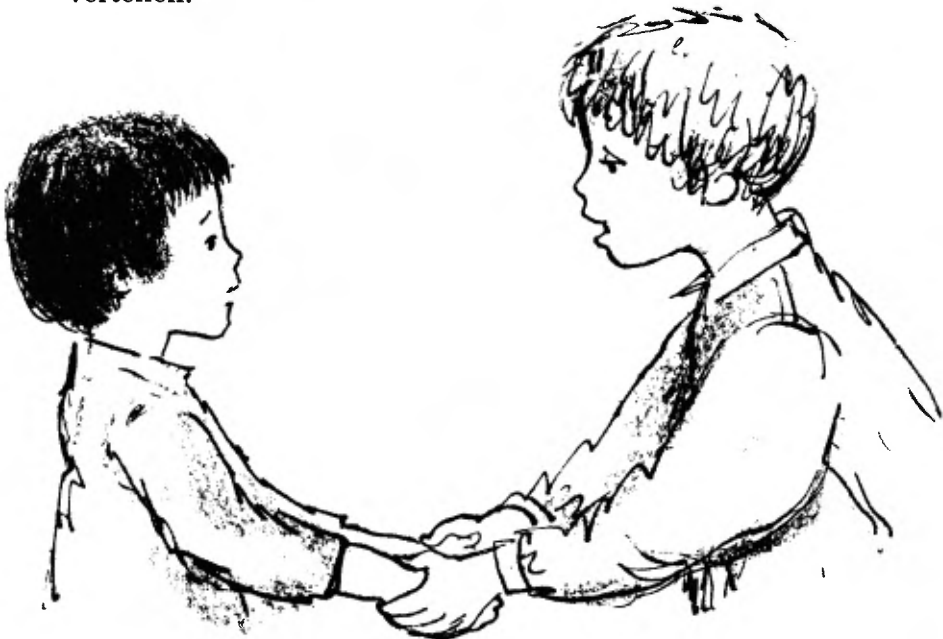
Heel voorzichtig laat hij zich uit zijn bed glijden. Zonder geluid te maken sluipt hij naar Yosi's kamertje.

„Slaap je al?” vraagt hij zacht om de hoek van de deur.

„Nee-ee. Kun jij ook niet slapen?”

„Natuurlijk niet. Ik vind het gemeen van pappa en mamma. Jij toch zeker ook?”

„Ik weet het niet. Misschien hebben ze vergeten het ons te vertellen.”

„Niks vergeten,” zegt Nicco boos. „Maar Yoos, wij hebben het toch goed afgesproken, hè? Wij hebben elkaar beloofd dat we samen zullen blijven. Jij vindt dat toch ook? En beloofd is beloofd, denk eraan.”

„Ik zal het niet vergeten,” antwoordt Yosi.

„Dan is het goed.”

Nicco gaat terug naar zijn eigen kamertje. Hij is nog boos als hij in slaap valt.

7. Een ander gezicht

De ene week na de andere gaat voorbij. Nicco en Yosi blijven nors en nijdig. Eigenlijk is alleen Nicco boos, maar Yosi doet hem in alles na omdat hij haar grote broer is.

Op een middag vraagt moeder: „Ga je mee naar de winkel, Yosi? Kleertjes kopen voor de nieuwe kindertjes.”

Woedend verspert Nicco zijn zusje de weg. „Nee hoor! Yosi wil helemaal niet mee. Je wilt geen nieuwe kindertjes, hè Yoos? Zij maken je speelgoed kapot en ze maken de stukjes van je puzzel zoek. Ze eten je chocola op en ze gooien je limonade om.”

„Als ze dat doen...” weifelt Yosi en ze trekt rimpeltjes boven haar ogen. „Als ze dat doen, dan zal ik... dan zal ik...”

„Jij zult niets, Yosikind,” zegt moeder zacht, maar streng. „Ze maken vlekken op je boeken en ze krassen op je spelletjes,” sard Nicco.

Nu wordt het moeder te bar. Boos zegt ze: „Wil jij wel eens gauw je mond houden?”

„Ja, ik mag het niet zeggen, hè? En toch is het waar. Zulke vreemde kinderen? Bah, wat hebben wij met ze te maken?”

„Ga jij maar eens een poosje naar je kamer,” zegt moeder.

„En je hoeft pas terug te komen als je een ander gezicht hebt.”

Nicco kan wel huilen van narigheid. Als hij boven is gooit hij een boek op de grond, hij schopt het zo hard in een hoek dat het uit de band knapt. Maar dat zal hem een zorg zijn. Niets kan het hem meer schelen. Gemeen zijn ze. Allemaal. Vader en moeder. En Yosi ook, haar vertrouwt hij ook maar half. Mee naar de winkel om kleertjes voor die kinderen uit te zoeken.

Een lelijke gedachte komt in hem op. Zouden vader en moeder het dan toch om geld doen? Is het toch waar wat Karelkje zei, dat kinderen als Yosi een geldbuidel op de rug hebben als ze naar pleegouders gaan? Moeder zegt dat het een grove leugen is, dat ze zelfs veel geld moeten betalen. Niet zo lang geleden zei vader nog dat de kas eigenlijk te klein werd, maar dat hij niet wist hoe hij een nieuwe betalen moest. Maar nu heeft hij tekeningen in huis.

Ach, wat doet het er ook toe? Nicco laat zich op zijn bed ploffen. Hij gaat niet naar beneden. Ze kunnen lang wachten.

Als Nicco door moeder naar boven is gestuurd sluipt Yosi stilletjes de kamer uit. Ze wil graag met moeder naar de winkel. Wat is er fijner dan kleertjes kopen. Zachte wollen spulletjes of kleertjes met mooie kleuren. Maar moeder neemt haar vast niet mee als ze zo lelijk kijkt.

Door de keuken loopt Yosi naar buiten. Je hoeft pas terug te komen als je een ander gezicht hebt, heeft moeder tegen Nicco gezegd. Een ander gezicht? Dat kan, weet Yosi.

Ze loopt een eindje de tuin in.

„Weg rimpel,” zegt ze tegen zichzelf en met een vinger strijkt ze haar voorhoofd glad.

„Lach ogen.” Met haar beide wijsvingers trekt ze haar ooghoeken opzij.

Ze kijkt naar de perken met vroege voorjaarsbloemen. Naar de rose en witte bloesempjes. De wind waait zacht door haar haar.

„Neem mijn boze gezicht maar mee,” fluistert ze. „Waai het maar ver weg.”

En ineens kan ze weer huppelen. Om het huis heen loopt ze naar de voordeur. Moeder staat in de gang met haar mantel al aan.

„Daar ben ik weer, mamma.” Yosi wijst op haar gezicht. „Nieuw.”

„Ik zie het,” zegt moeder blij en ze tikt even met een vinger tegen Yosi's neusje. „Fijn hoor kind.”

Yosi mag de tas dragen, de andere hand legt ze in die van moeder. Wat een feest!

„Hebt u een heleboel geld, mamma?”

„Genoeg, Yosi.”

De juffrouw in de winkel kent moeder wel. Zij begrijpt meteen wat er gaat gebeuren. „Verwacht mevrouw weer een kleintje?” vraagt ze belangstellend.

„Twee zelfs,” antwoordt moeder. „Ik ben er zenuwachtig van.”

„Hoe oud zijn ze, weet u dat al?”

Yosi spitst haar oren.

„Er komt een jongetje van vier en een meisje van drie,” vertelt moeder. „Ik heb ondergoed nodig, t-shirtjes, overalls, nou ja, alles gewoon.”

„Zo,” zegt de juffrouw tegen Yosi, terwijl ze de mooiste spulletjes op de toonbank uitstalt. „Dan ben jij niet meer de kleinste thuis.”

Dat is waar, daar moet Yosi diep over nadenken als ze weer thuis zijn. Straks is zij niet meer de kleinste. Dan moet zij op een kleiner broertje en zusje passen, net zoals Nicco altijd op haar past. Wel leuk, denkt ze. Maar tegelijk ook moeilijk.

8. Wat een akelige ziekte!

Grootvader en grootmoeder komen logeren. In hun kleine autootje komen ze aanrijden.

Nicco en Yosi vinden het altijd fijn als ze komen. Grootvader kan vertellen van vroeger. Toen hij met een bloemenstalletje op de markt stond. Hoe hij 's zaterdags voordat de markt afliep zijn laatste bloemen voor een paar centen verkocht. En dat er dan een oud vrouwtje was die om het stalletje heen liep tot er bijna niets meer was. Aan haar gaf hij dan een bosje voor niets. En hij wachtte altijd tot ze zei: „God zal u lonen, meneer.”

„Ja, ja,” lacht grootmoeder na dat verhaal. „'t Was een ondeugend wijfje. Ze had wel geld, maar zo spaarde ze dat. En jij liep er elke keer in.”

Nicco en Yosi kijken altijd naar grootmoeders tasje als ze komen. Daar komt meestal wat lekkers uit. Deze keer ook. Grootmoeder zegt: „Mag ik eigenlijk wel snoep meebrengen? Het is wel ouderwets, hè? al dat gesnoep. Het is slecht voor de tanden en kiezen.”

Moeder vindt dat grootmoeders meer mogen dan gewone mensen. Zij mogen best wat lekkers meenemen voor de kleinkinderen. Dan poetsen die maar een keertje extra.

Grootmoeder heeft zelfs iets voor Barre in haar tas. Een houten garenklosje met een rode draad eraan. Hij holt er meteen zo hard achteraan dat hij een schuiver maakt op de keukenvloer en over zijn kop duikelt.

„Mooi zo,” zegt grootmoeder, „nu kan ik straks tenminste rustig zitten breien. Ik zou niet graag willen dat hij mijn kluwen weer te pakken kreeg zoals de eerste keer. De deugniet. Het was bar wat een warboel hij er toen van maakte.”

O ja, toen heeft het poesje zijn naam gekregen. „'t Is barre, 't is barre,” zei grootmoeder toen steeds.

Wat is het gezellig, zo met elkaar aan tafel. Vader praat met grootvader over de nieuwe kas en moeder laat aan grootmoeder de brief met de vreemde postzegel lezen. Grootmoeder leest hem aandachtig. Dan zegt ze tegen Yosi en Nicco: „Een volgende keer mag ik wel een grotere tas bij me hebben. Dan moet ik vier repen chocola uitdelen.”

Nicco knippert met zijn ogen. Begint grootmoeder nu ook al over die kinderen? Net nu ze zo genoeglijk bij elkaar zitten? Hij voelt weer die vreselijke boosheid in zich opkomen. Hij is boos op de kinderen die hij nog niet eens kent, op zijn vader en moeder, op iedereen.

„Bah!” roept hij ineens. „Jullie...”

Vader kijkt hem doordringend aan. „Zo is het wel genoeg, Nicco.” Nicco bijt op zijn kaken. Niets zegt hij meer, hij kijkt wel uit. Want hij wil niet naar zijn kamertje gestuurd worden.

Na het eten vraagt Yosi: „Zullen we een spelletje doen?” Ze heeft een fijn spel met allerlei heel ouderwetse plaatjes. Eentje moet je neerleggen, omgekeerd, en dan moet je onthouden wat erop staat. Zij kan goed onthouden.

„Nee,” zegt Nicco kortaf.

„Mens erger je niet dan? Jij mag de groene opzettertjes, en die brengen geluk.”

Mens erger je niet is wel het laatste wat Nicco wil. Hij vindt het prettig zich wèl te ergeren.

„Vlieg op,” bijt hij Yosi toe.

Even kijkt Yosi hem aan, dan doet ze haar ogen dicht. En ze laat haar armen als vleugels fladderen. Hoog op haar tenen danst ze door de kamer.

„Doe niet zo gek! Aanstelster!” Woedend kijkt Nicco zijn zusje aan.

„Gek? Je zei: vlieg op. En dat probeer ik nu.”

„Krijg de...”

Moeder pakt Nicco bij zijn arm. „Ik geloof dat de lelijke

ziekte waar jij aan lijdt weer de kop opsteekt.”

Zij vindt het naar dat Nicco zich zo slecht gedraagt. Bij grootvader en grootmoeder verontschuldigt zij zich.

„Soms denken we dat hij genezen is, maar dan ineens is het weer mis.”

„Een ziekte?” vraagt grootvader verbaasd.

Moeder knikt. „Ja. En het beste is dat je een poosje naar boven gaat om uit te zieken, Nicco.”

Nicco doet of hij moeder niet begrijpt. „Ik ben niet ziek. Maar jullie ... jullie... bah!”

„Vooruit. Schiet op. En vlug!”

Nicco ziet dat moeder erg boos is. Als hij verstandig is, zegt hij nu dat hij het niet zo gemeend heeft. Maar hij wil niet verstandig zijn.

„Wat voor ziekte heb ik dan?” vraagt hij uitdagend. Met die vraag heeft hij moeder te pakken, denkt hij. Daar weet ze geen antwoord op.

„Jij hebt een heel akelige ziekte, jongen,” zegt moeder langzaam. „De humeurziekte. En doe de deur achter je dicht.” Yosi kijkt Nicco na. Weggestuurd worden lijkt haar het verschrikkelijkste dat een kind overkomen kan. Maar als Nicco echt een ziekte heeft, ja, dan kan hij het beste maar in bed gaan liggen om beter te worden.

„Wilt u een spelletje doen met mij, grootmoeder? Ik zal u wel uitleggen hoe het moet.”

„Ik wil wel,” zegt grootmoeder, „maar ik ben vreselijk dom.”

„Dan laat ik u wel een keertje winnen.”

Toch wordt het niet echt gezellig in de kamer. Omdat Nicco er niet bij is.

9. Grootvaders medicijn.

Als Yosi naar bed is, wordt het stil in de kamer. Vader en grootvader lezen de krant, je hoort het papier knisteren als zij een blad omslaan. Grootmoeder zit te breien. Haar kluwen wol ligt in een houten bakje, zodat de poes er niet bij kan met zijn klauwtjes. Moeder haakt een spreij van allemaal restjes gekleurde wol. Ze haakt vierkantjes die ze dan later aan elkaar naait.

Ze zucht een paar maal diep.

Het kan nu niet lang meer duren voor het bericht komt dat de nieuwe kindertjes opgehaald kunnen worden. Ze heeft alles in huis klaar. De bedjes, de kleertjes, alles. Ze verlangt er erg naar, de tijd van wachten is haar zwaar gevallen. Maar tegelijk ziet ze er ook erg tegenop. Als Nicco maar niet zo lelijk deed. Hoe komt het toch dat hij maar niet kan begrijpen, niet wil begrijpen, dat haar man en zij dit gewoon moeten doen. Een paar kinderen uit het verre Korea redden. Een paar van die kinderen dezelfde kansen geven die de kinderen hier hebben.

„Waarom zucht je zo?” Grootmoeder kijkt op van haar breiwerk. „Is het om Nicco's ziekte?”

Moeder knikt van ja. „Kon hij maar blij zijn om wat wij mogen doen.”

„Kom kom.” Grootvader vouwt zijn krant op. „Die ziekte is niet ongeneeslijk.”

„Dan moet u mij maar eens vertellen welke medicijnen hij moet hebben.” Moeder zegt het of ze er zelf niet in gelooft. Grootvader belooft dat hij daar eens over na zal denken. En als hij de volgende morgen beneden komt, vraagt hij aan moeder of hij de stapel oude kranten van de laatste maand eens mag hebben.

„Ik heb een plan,” zegt hij.

Moeder brengt hem de kranten, hij bladert ze één voor één door.

„Er heeft een berichtje in gestaan...” mompelt hij. „Met een foto erbij... eens kijken... nee, dat niet... ja, daar heb ik het! Mag ik de schaar even?”

Hij knipt het kranteberichtje uit en legt het voor moeder neer. „Dat is mijn medicijn. Wij nemen de kinderen mee naar de dierentuin.”

Moeder bekijkt het plaatje. Er staat een grote herdershond op met twee kleine leeuwjes. Zij drinken bij de hond.

„O vader, ik voel al wat u in uw hoofd hebt en ik vind het een geweldig idee. Alleen...” moeder weifelt toch, „...”, weet u, Nicco en Yosi vinden naar de dierentuin gaan een feest en ik vind dat Nicco het allerminst verdiend heeft. Hij toont helemaal geen goede wil, hij is nukkig en ongezegelijk.”

„Ach,” peinst grootvader. „Niet verdiend? Ach, als alle mensen kregen wat ze verdienden, dan zag het er voor ons allemaal droevig uit. Laat de jongelui maar met ons meegaan, dan nemen wij ze mee naar de dierentuin om dit te zien.”

„In de herfstvakantie?”

Nee, dat duurt natuurlijk veel te lang, dan is de hond vast al

Ze spreken af dat grootvader en grootmoeder tot vrijdag zullen blijven logeren, dan nemen ze de kinderen mee. Ze kennen de directeur van de dierentuin en grootvader zal met hem het plan bespreken.

Wat dat plan is, komen Nicco en Yosi nog niet te weten. Zij denken dat ze gewoon een zondag over uit logeren gaan. Nou ja... gewoon is het natuurlijk niet. Het is machtig fijn.

Eindelijk is het vrijdagmiddag, de kinderen zijn thuis uit school. Yosi heeft een klein koffertje, Nicco zijn schooltas. Daar doen ze hun spullen in, hun nachtgoed en de tandenborstels. Ook boeken om te lezen.

„Dag pappa, dag mamma.” Yosi slaat haar armen om mamma’s hals en geeft haar een kus. Vroeger wilde ze nooit uit logeren, zelfs niet naar grootmoeder. Dan wilde ze geen dag bij moeder vandaan. Maar nu vindt ze het net zo fijn als Nicco.

Maar vindt Nicco het wel echt fijn? Hij heeft erover nagedacht waarom zij zo plotseling uit logeren gaan. Hij heeft wel gemerkt dat grootvader met moeder konkelefoesde. Er is iets vreemds, hij voelt het.

Natuurlijk, dat hij daar niet eerder aan gedacht heeft. Die nieuwe kinderen komen vast in dit weekend en vader en moeder gaan ze van Schiphol halen. Zal hij het vragen?

„Dag Nic,” zegt moeder. „Goed op Yosi passen.” Ze strijkt haar oudste over het haar. Nicco zoent niet meer, daar vindt hij zichzelf te groot voor. Hij blijft nog staan als de anderen al zijn ingestapt.

„Mamma,” begint hij.

„Ja Nicco.”

„Gaat u ook weg dit weekend?”

Moeder schudt van nee.

„Niet naar Schiphol? Komen ze niet?”

„Nee hoor,” stelt moeder hem gerust. „Ze komen niet.

Tenminste voor zover wij weten. Het laatste bericht moet nog komen. Maar zou je het werkelijk zo erg vinden?"

Nicco haalt zijn schouders op. „Ja. Nee. Ik weet niet.”

„Nicco! Kom je?" roept grootvader.

Nicco holt het tuinpad af. Grootmoeder zit met Yosi achterin de auto, hij mag naast grootvader. Die heeft de motor al gestart en de lampen aangeknipt. Het wordt al een beetje donker. Hij drukt de veiligheidsknopjes van de portieren in.

„Dan gaan we. Dááág!"

„Dag! Tot maandag!"

Het is bijna donker. De lucht is helemaal grijs. Daar waar de zon is ondergegaan hebben de wolken nog prachtige kleuren. Heel licht rose en goud. En de hemel erachter is vreemd blauw.

„Waar zou de zon nu schijnen?" vraagt Yosi.

„Aan de andere kant van de wereld," antwoordt grootvader.

Dat is grappig. Aan deze kant van de wereld gaan de kinderen naar bed. Alle moeders zeggen nu dat het bedtijd is. Maar aan de andere kant van de wereld worden de kinderen nu wakker. „Opstaan," zeggen daar de moeders. „De zon komt op. Aankleden en naar school."

„Kennen jullie het lied dat daarover gaat?" vraagt grootmoeder. „Ik zing het graag. Als hier het daglicht onderduikt en ginds een nieuwe dag ontluikt? Dat het altijd wel ergens op aarde dag is, dat altijd wel ergens mensen tot Gods eer zingen."

Net iets voor grootmoeder om dat te zeggen, denkt Nicco. De gewoonste dingen, dat de zon opgaat en ondergaat, worden iets bijzonders als grootmoeder het zegt.

Grootvader rijdt niet hard. Nicco kan op het dashboard de wijzers zien. Zeventig kilometer.

„Kan hij niet harder?" vraagt hij.

„We hebben toch geen haast?" zegt grootvader.

Ze kijken naar de huizen langs de weg. De mensen hebben de

overgordijnen niet dicht, je kunt zo naar binnen kijken. Gezellig is het daar, denkt Yosi. In het ene huis zitten mensen te eten. In een volgend huis zie je de moeder bezig in de keuken. Bijna in alle huizen schijnt het blauwe televisielicht.

Ze rijden op een stille weg. Een enkele keer komen ze een andere auto tegen. Dan dimt grootvader zijn lichten en dat doet de andere auto ook. Net of ze elkaar dag zeggen.

De nacht is nu helemaal zwart. Je kunt niet eens meer zien waar de zon is ondergegaan .

Yosi kruipt dicht tegen grootmoeder aan. Dan ineens... ze schrikt ervan... ziet ze aan de kant van de weg twee kleine heldere lichtjes naast elkaar. Groene lichtjes.

„Nicco!” roept ze bang. „Wat zijn dat?”

„Wat bedoel je? Ik zie niets.”

Als Yosi de beide groene lichtjes aan wil wijzen zijn ze er niet meer. „Brr, het waren heel enge lichtjes. Net of ze mij aankeken.”

Grootvader begint een beetje te lachen. „Ha, die Yosi. Het zal een kat geweest zijn.”

„Katten hebben toch geen lichtjes?”

Dat is waar. Grootvader legt uit, dat katten-ogen als spiegeltjes werken. Als er licht op schijnt, kaatsen ze het terug. „Let maar op, misschien gebeurt het nog wel een keer.”

En ja hoor, daar kijken haar plotseling weer twee groene lichtjes aan. Grootvader rijdt wat langzamer, de lichtjes worden groter en feller. Dan ineens zijn ze uit. Er springt een poes weg.

„Je bent een hazehart,” zegt Nicco.

„Bof jij even dat je een grote broer hebt met een leeuwenhart,” zegt grootmoeder en ze drukt Yosi's hand tegen zich aan. En Yosi valt in slaap. Ze slaapt tot ze er zijn.

10. Pas op als je aan mijn kleintjes komt.

De volgende dag zijn de kinderen al vroeg op. Grootvader zegt: „Ik heb een plannetje. Wie het er niet mee eens is, mag het zeggen.”

Ze zullen naar de dierentuin gaan, er zijn veel jonge dieren op het ogenblik.

„Hoi hoi!” roept Nicco.

„Wat fijn,” zegt Yosi. „Jonge dieren zijn het allermooist. Een kalfje vind ik mooier dan een koe en een lammetje mooier dan een schaap.”

Grootmoeder moppert: „Straks zeg je nog dat een baby mooier is dan een groot mens.”

„Dat vind ik ook. Behalve u, grootmoeder. U bent het liefst en het mooist.”

Ze maken nog wat grapjes, ze plagen elkaar een beetje, maar dat hoort erbij. En na het middageten gaan ze op pad.

Het is niet ver naar de dierentuin. Grootvader koopt kaartjes en hij vraagt iets aan de meneer achter het loket.

„Jazeker meneer, daar hebt u over gebeld, dat is geregeld,” zegt die. „Als u rechtuit loopt, langs de neushoorns, dan ziet u het leeuwenhuis.”

„Kom maar jongens,” zegt grootvader. „Nu zullen jullie wat beleven.”

Ze komen langs schitterend gekleurde papegaaien en ze zien berggeiten die tegen een steile wand opklauteren.

De neushoorns wroeten in het zand. Nicco wil blijven staan, maar grootvader zegt dat hij een afspraakje met de leeuwen heeft. Opschieten dus.

Al gauw komen ze bij een groot hok. Dat is het leeuwenhuis. De ruimte ervoor is leeg, er is geen leeuw te zien.

Er komt een verzorger aan. Hij groet grootvader en grootmoeder. Aan de kinderen vraagt hij of ze mee gaan in het hok.

„Bij de leeuwen? Nee toch?” Yosi kruipt heel dicht tegen grootvader aan en Nicco geeft grootmoeder een hand. Niet omdat hij bang is, maar gewoon voor de gezelligheid.

„Loop maar vlak achter mij,” zegt de verzorger. In het gangetje waar ze komen is het half donker. Langzaam schuifelen ze achter elkaar aan. De meneer doet een deur open en dan staan ze voor een stevig hek van dikke tralies. Er valt wat zonlicht naar binnen. Als hun ogen gewend zijn, zien ze in een hoek een grote hond liggen. De verzorger heeft een bak eten voor hem. Hij gaat door een deur in het hek naar binnen.

„Saskia! Kom dan!” roept hij.

Dit is het leeuwenhuis, heeft hij zopas gezegd. Maar in plaats van een leeuw zien de kinderen alleen die grote hond. Hij loopt bedachtzaam naar de verzorger toe.

„Zo braverd, ben je daar?” De verzorger klopt de hond op zijn hals, hij krauwelt hem achter de oren. „Kijk eens, wat ik voor je heb. Je eten. Dat heb je wel verdiend. Goeie brave hond die je bent.”

Saskia begint meteen uit de bak te eten en dan zegt de meneer dat alle vier bezoekers mee mogen gaan. In het hok.

„Vindt Saskia dat goed, oppasser?” vraagt grootmoeder.

„Die heeft het te druk met zijn eten.”

„Kijk daar!” Nicco fluistert in plaats dat hij praat. „Kijk, daar in die hoek!”

„Precies,” zegt de verzorger, „daar is het om begonnen. Als jullie nu heel rustig met mij meelopen, dan zul je zien wat je nog nooit gezien hebt.”

Ze houden elkaar allemaal vast, achter de man aan stommen ze door het hok. Naar de hoek. En daar, het is niet te geloven, daar liggen twee jonge leeuwjes. Twee grote poesen.

„Welpen,” zegt de verzorger trots. „Bekijk ze maar goed. Je mag ze ook best even aaien, hoor meisje. Dat vindt Saskia

best. Ze hebben heel zachte velletjes. Toe maar.”

Nicco begrijpt het niet. Dat vindt Saskia best? Wat heeft een hond nu met jonge leeuwjes te maken?

Ze knielen bij de diertjes neer. En Yosi aait ze, eerst met één vinger, dan met haar hele hand. Wat zijn ze poezelig zacht.

„Hoe oud zijn ze, meneer?” vraagt Nicco.

„Drie weken. Geloof maar dat het feest was toen ze geboren zijn, iedereen kreeg een beschuit met muisjes. Het is altijd iets heel bijzonders als er in een dierentuin jongen geboren worden. Tenslotte is een dierentuin, hoe goed onze dieren het ook hebben, een soort gevangenis voor ze.”

„Waar is de moeder?”

„Waar is de oude leeuw?” willen de kinderen nu weten.

„Tja.” De verzorger trekt een bedenkelijk gezicht. Hij streeft de leeuwjes. „Dat is nu juist het probleem, jongelui. Deze twee hummels hebben geen moeder meer. Zij is doodgegaan nadat de welpen geboren zijn.”

„Wat naar,” zegt Yosi.

„En ook lastig,” vindt Nicco. „Want zulke kleine diertjes moeten drinken, anders gaan ze dood.”

Hij ziet niet dat grootvader en grootmoeder tegen elkaar knikken. De verzorger zegt:

„Daar sla je de spijker op de kop, jongeman. We hebben dan ook meteen geprobeerd ze de fles te geven.”

„Net als een baby?”

„Jawel, jongedame. Maar denk je dat ze dat wilden? Nee hoor, deze eigenwijze leeuwjes weigerden uit een fles te drinken. Je snapt dat we toen lelijk met de handen in het haar zaten. We wilden ze zo graag in leven houden.”

Nicco en Yosi luisteren met open mond. En Yosi krijgt ineens een klein leeuwje in haar armen gedrukt. Wat een tevreden snoetje, wat een mollige pootjes heeft het. Je kunt je niet voorstellen dat het later een groot roofdier zal zijn. De koning van de dieren. Nu is het nog een prinsje.

„Toen hoorde een van de mannen hier dat ergens bij een boer een herdershond was, die ook jongen had gekregen,” vertelt de verzorger verder. „Net tegelijk met onze leeuwin. Maar de jonge hondjes waren allemaal doodgegaan. Die hond was Saskia. O kijk, daar komt ze juist weer aan. Zo braverd, was je daar weer? Heeft het eten je goed gesmaakt?” De hond gromt.

„Zeg, niet lelijk doen. Ik leg je kleintje alweer bij zijn broertje.”

Nog blijft de hond grommen, hij laat merken dat hij allerm minst op het bezoek gesteld is.

„Deze kinderen zullen je kleintjes niets doen, hoor.”

Saskia snuffelt even aan het jong dat bij Yosi is geweest, hij likt het over het kopje. Dan laat hij zich op de grond vallen en dadelijk zoeken de welpen een plekje om te kunnen drinken.

„Het is prachtig,” zegt grootmoeder. „Wat doet de natuur soms anders dan wij denken.”

„Maar nu laten we de moeder en de kindertjes verder met rust,” zegt de verzorger. „Saskia heeft zich helemaal over de leeuwjes ontfermd, zij bewaakt ze als haar eigen jongen. Wie zich te dicht in de buurt waagt, wordt met dreigend gegrom teruggestuurd. Pas op als je aan mijn kleintjes komt, bedoelt ze dan.”

Ze blijven de hele middag in de dierentuin. Alle wonderlijke dieren bekijken ze. De logge nijlpaarden en de olifanten met hun grote oren en lange slurven. Er is een ezel met een veulentje. „Net een speelgoedbeest,” zegt grootmoeder.

Maar als ze weer thuis zijn, zeggen Nicco en Yosi allebei dat de hond Saskia met haar jonge leeuwjes het allermooiste van de hele dierentuin was.

11. Net als de jonge leeuwjes?

Vol goede voornemens gaat Nicco weer naar huis. Hij heeft heus wel begrepen waarom grootvader hem heeft meegenomen naar de dierentuin. Hij moest zien hoe het ene dier het andere verzorgt, zelfs als dat een heel ander soort is. Grootvader heeft er echt geen preekje over gehouden. Hij heeft alleen gezegd, dat mensen vaak nog wat van dieren kunnen leren.

Maar thuis vervalt hij weer in zijn oude „ziekte”. Hij mokt. En als vader en moeder over de nieuwe kinderen praten knijpt hij zijn mond stijf dicht. Hij zegt ook nooit: het nieuwe broertje en zusje. Maar altijd met opzet onaardig: die kinderen.

„Die kinderen boffen maar. Het mooiste kamertje van het

hele huis. Nieuw behang op de muur.”

„O ja,” herinnert moeder zich eensklaps. „Nu weet ik weer wat ik je vragen wilde. Jij hebt een map stickers met allerlei dieren. Kun je daar een paar van missen? Zou je die boven de bedjes willen plakken?”

Ja, hij is helemaal gek. Die mooie stickers zeker, waar hij zo zuinig op is. Hij heeft er nog maar twee van gebruikt.

„Het zijn mijn stickers,” zegt hij nijdig. „Laat Yosi maar wat geven, die vindt het toch zo prachtig dat die kinderen komen.”

„Maar ik heb geen stickers,” zegt Yosi spijtig.

„En als je ze wel had, gaf je ze nog niet. Ik heb heus wel gezien dat je je mooiste puzzel hebt weggeborgen, omdat die kinderen hem anders pakken.”

Moeder ziet Yosi's beteuterde gezichtje. Zij helpt:

„Zij heeft uit haar speelgoedla alle puzzels opgezocht voor kinderen van drie en vier jaar. En ze heeft haar mooiste bal gegeven.”

„Als zij zo mal wil wezen, ik niet.”

Nicco gaat naar boven, plat op zijn buik gaat hij op bed liggen. En hij kijkt naar de plaatjes die hij op de muur heeft geplakt. Een giraffe en een olifant. Zal hij er nog een paar bij plakken? Hij heeft genoeg. Nog wel een neushoorn, een krokodil, een aap met jongen en een tijger. Nee hoor, hij bewaart ze. Zijn la blijft dicht.

Nog één dag, dan gaan vader en moeder de nieuwe kindertjes ophalen. Alles is klaar. De bedjes zijn opgemaakt met nieuwe pyjamaatjes op het voeteneind. Op de kastplanken liggen de nieuwe kleertjes. Er is speelgoed en een stapel boeken.

Grootvader en grootmoeder komen de avond tevoren. Grootvader heeft twee paar kleine witte klompjes bij zich. „Mischien passen ze wel helemaal niet, maar ik kon het niet laten ze te kopen,” zegt hij.

Een beetje vreemd zitten ze die laatste avond bij elkaar. Morgen zijn er twee kinderen meer. Hoe zullen ze er uit zien? Zijn het schreeuwerds? Of lachen ze?

Vader en moeder hebben hun paspoorten al gekregen met hun foto's en hun namen. Ze heten Soen en Tea-Sun. (Dat spreek je uit als Tè-sun. Het betekent: zonnestraaltje) Ze lijken precies op elkaar, twee kinderen met zwart haar en donkere ogen. Eigenlijk kijken ze een beetje bang.

„Logisch,” zegt vader. „Zij weten ook niet wat hun te wachten staat. Of ze lieve ouders krijgen en aardige broertjes en zusjes. Stel je voor, ze kunnen wel in een heel vervelend gezin terecht komen met narrige, brommerige kinderen.”

Nicco snuift. Hij weet best dat vader hem bedoelt. Erg vriendelijk gedraagt hij zich niet.

„Hun moeder is gestorven nadat het kleinste kindje geboren is,” vertelt moeder.

„Ach,” zegt grootmoeder. „Net als de oude leeuwin in de dierentuin.”

Nicco knijpt zijn ogen half dicht. Tussen zijn wimpers door kijkt hij naar moeder. Hij slikt even voor hij zegt:

„Dus eigenlijk... eigenlijk... bent u een soort herdershond? Net als Saskia?”

Vader en moeder knikken. „Zo zou je het kunnen zeggen.”

„En wat zijn wij dan?” vraagt Yosi. „Jonge hondjes of jonge leeuwjtjes?”

„Wij zijn mensen en jullie zijn mensenkinderen.”

Grootmoeder snuit haar neus. En nog eens. Dan zegt ze:

„Waren wij nog maar net zo jong als jullie. Dan wilden wij ook wel een kind aannemen. Ons huis is groot genoeg en we hebben genoeg geld. Maar wij zijn te oud.”

„Nee hoor mamma,” zegt moeder ineens. „Misschien wel te oud om een kind uit een vreemd land in huis te nemen. Dat zou ook veel te druk voor u zijn. Maar daarom kunt u wel eentje adopteren!”

„Hoe dan?” vragen grootvader en grootmoeder tegelijk.
„Door iedere maand een bedrag aan geld te sturen. Het hoeft niet eens zo vreselijk veel te zijn, want het leven is in die landen niet zo duur als hier. Maar als u elke maand geld overmaakt, kan daarginds een kind genoeg te eten krijgen. En genoeg kleren. En het kan naar school gaan.”
„En dan zijn wij toch zoiets als hun ouders?”
„Ja heus. U krijgt de naam van het kind en regelmatig stuurt het u een brief of een foto. Dat is toch bijna zo fijn als het zelf in huis hebben?”
„Dat zullen we heel ernstig overwegen,” belooft grootvader plechtig. Hij moet er zelf om lachen. „Wij op onze leeftijd nog een kind.”

Voor Nicco in bed stapt, zoekt hij toch zijn stickers uit de la. De leeuw en de hond. Die mogen de nieuwe kinderen hebben, hij zal ze morgen boven hun bedjes plakken. Of nee, hij doet het nu nog. Want het is toch te gek, denkt hij, dat een hond wel voor vreemde leeuwjes zorgt. Dat grootvader en grootmoeder het ook willen, net als vader en moeder. Hij alleen niet.

Hij is helemaal niet boos meer. Eigenlijk begrijpt hij niet dat hij ooit zo lelijk heeft gedaan.

Op zijn tenen gaat hij naar de kinderslaapkamer. Boven het ene bedje plakt hij de leeuw, boven het andere de hond. Voor Soen en Tea-Sun.

12. „Soen! Tea-Sun! Hier zijn we!”

Midden in de nacht doet vader het licht aan. Moeder schrikt wakker.

„Hè? Wat? Hebben we ons verslapen?”

„Welnee,” zegt vader zacht. „We hoeven nog lang niet op te staan. Maar ik wil je iets vragen.”

Naast elkaar zitten ze rechtop in bed. Moeder rilt even en vader slaat een arm om haar heen. Iets vragen, in het holst van de nacht? Dat moet wel iets heel belangrijks zijn.

„Vertel eens,” zegt vader. „Wanneer voelde jij dat Yosi echt bij ons hoorde?”

„Daar hoef ik niet lang over na te denken,” zegt moeder grif.

„Dat was toen wij op Schiphol stonden en toen er werd omgeroepen dat het vliegtuig geland was. Er kwamen verpleegsters met kinderen in de hal en voor ik het wist hield ik Yosi in mijn armen. Nog voel ik haar kleine lijfje tegen me aan. Toen wist ik dat zij voor altijd bij ons hoorde. Waarom vraag je dat?”

„Ik heb er lang over nagedacht. Jij en ik verlangen naar onze beide nieuwe kindertjes. Yosi wil ook graag een broertje en een zusje, dat merk je aan alles. Maar Nicco heeft er moeite mee. Als wij nu de kinderen eens meenamen om Soen en Tea-Sun af te halen. Dan voelen zij dezelfde spanning die wij voelden toen we Yosi haalden. Dan zijn de nieuwe kinderen meteen hun eigen broertje en zusje.”

„Wat ontzettend goed van je. O ja, zo moet het gebeuren. Zal ik nu dadelijk...”

Vader lacht. Hij knipt het lampje uit. „Nee, je zult het niet dadelijk vertellen. We gaan eerst slapen. Welterusten.”

Als de wekker afloopt staan vader en moeder meteen naast hun bed. Vandaag is het de grote dag. Om twee uur komt het vliegtuig aan.

Het is een vreemde gedachte te weten dat er nu ergens boven de oceaan hoog in de lucht een vliegtuig is met kinderen die allemaal naar onbekende pleegouders vliegen. En dat nu allerlei nieuwe ouders zich klaar maken om naar het vliegveld te reizen om ze op te halen.

Nicco en Yosi zijn buiten zichzelf als ze horen dat ze mee mogen. Grootvader belooft dat hij de school zal bellen om te zeggen waarom zij die dag niet op school komen.

Hoe dichterbij het uur van vertrek naderbij komt, hoe zenuwachtiger ze allemaal worden.

Zitkistjes, denkt Nicco. We hebben er maar twee. Daar moet ik iets aan doen. Hij draaft naar de schuur, zoekt twee nieuwe kistjes uit en klopt het zand eruit. Kon hij ze nog maar gauw bruin verven. Maar dan zijn ze niet op tijd droog. Dat zal hij dan volgende week maar doen.

Vader heeft de bestelwagen al helemaal leeg gemaakt, moeder veegt hem uit. Er is achterin ruimte genoeg voor vier zitkistjes. Moeder geeft Yosi vier kussens om erop te leggen. Grootmoeder zet nog een kopje koffie. Moeder gaat nog één keer naar het kinderkamertje om te zien of alles in orde is. Dat heeft ze al wel tien keer gedaan.

Daar ziet ze de stickers boven de beide bedjes.

„Ben jij zojuist nog in het kamertje geweest?” vraagt ze aan Nicco.

„Nee mamma.” Nicco schudt zijn hoofd. Eigenlijk wil hij niet meer over de stickers praten. „Gisteravond voor het slapen gaan ben ik er voor het laatst geweest.”

Wat gelukkig, denkt moeder. Dan heeft hij de stickers al afgestaan voordat hij wist dat hij vandaag meeging. Wat ben ik daar blij om.

Ze stappen te vroeg in. Maar er kan eens iets gebeuren onderweg. Een lekke band. Of een file. En ze mogen niet te laat komen.

Grootvader en grootmoeder wuiven hen na als ze weggijden.

„Tot vanavond!”

Wat is het druk op Schiphol. Nicco en Yosi kijken hun ogen uit. Al die mensen die met koffers sjouwen. Mensen die karretjes duwen waarop ze hun bagage hebben gezet. Ste-

wardessen in blauwe mantels met grappige hoedjes op en vliegtuigbemanningen in keurige uniformen.

Uit luidsprekers klinken berichten dat er vliegtuigen zullen vertrekken of dat er zijn aangekomen. Wat een geroezemoes. Nicco staat met vader voor een groot bord waarop alle aankomsttijden staan vermeld. Er zijn ook televisiescherm-pjes waar van alles op te lezen staat.

Gelukkig is het niet mistig, er wordt niets gezegd van vliegtuigen die vertraging hebben.

Al is er veel te zien, het wachten duurt toch lang. Moeder en Yosi wandelen een beetje op en neer. Yosu houdt de beide wollen vestjes vast die grootmoeder gebreid heeft. De kinderen komen uit een warm land en hier in Nederland is het vaak erg koud, je kunt maar het beste warme kleren hebben. Dan ineens... toch nog onverwacht... klinkt de stem van de omroepster:

„Het vliegtuig van Korean Airlines uit Seoel via Bangkok, vlucht achthonderddrie is geland. Herhaling...”

Vader en moeder, Nicco en Yosi pakken elkaar vast. Ze luisteren ademloos.

„Het vliegtuig van de Korean Airlines uit Seoel via Bangkok, vlucht achthonderddrie, is geland.”

De kinderen willen al naar de deur dringen. Maar vader zegt dat het echt nog minuten kan duren voor de reizigers hier zijn. Moeder friemelt aan de kraag van haar mantel, vader snuit een paar maal zijn neus. Ze kunnen bijna niet meer wachten.

„Kom maar,” zegt vader eindelijk.

Dicht tegen elkaar aangedrukt staan ze even later voor de glazen wand die de aankomsthal van de wachtruimte scheidt. Er komen steeds meer mensen. Bij een lopende band nemen ze hun koffers in ontvangst. Omhelzingen en uitroepen.

Dan komen er een poosje helemaal geen mensen meer langs,

de lopende band is leeg.

Moeder vergeet van de zenuwen bijna om adem te halen.

Nu komt er weer een nieuwe groep. Vrouwen met kinderen op de arm, een zuster met een reiswieg.

Een kleine meneer. Aan elke hand houdt hij een kind, een meisje en een jongen. Dat moeten ze zijn!

Ineens houdt Nicco het niet meer uit. Hij bonst met zijn vuisten op het glas.

„Soen!!” brult hij. „Tea-Sun!! Hier zijn we!!”

Moeder strekt haar beide armen al naar de kinderen uit.

Als de meneer dichterbij komt en vader zijn papieren tevoorschijn heeft gehaald, kijkt Yosi verwonderd naar de beide nieuwe kindertjes.

„Het zijn twee poepchinesesjes,” denkt ze blij. „Nu zijn wij ook met drie. Net als pappa en mamma en Nicco. Fijn.”

INHOUD

1. De nieuwe kar   7
2. De vechtpartij   12
3. Wat bedoelt vader?   16
4. Het verhaal   20
5. Wat moeder vertelt   28
6. Goed nieuws of slecht nieuws?   33
7. Een ander gezicht   39
8. Wat een akelige ziekte!   42
9. Grootvaders medicijn   45
10. Pas op als je aan mijn kleintjes komt!   50
11. Net als de jonge leeuwjes?   54
12. „Soen! Tea-Sun! Hier zijn we!”   57

NICCO, YOSI EN DE JONGE LEEUWTJES

De ouders van Nicco hebben enkele jaren geleden een kindje geadopteerd: Yosi.

Eigenlijk weten Nicco en Yosi niet beter dan dat zij echt broer en zusje zijn, maar jongens op school plagen hen ermee. Als Nicco er nog eens goed over nadenkt is hij er echter wel blij mee, thuis niet alleen te zijn.

Anders wordt dat als hij hoort dat vader en moeder van plan zijn, nog twee buitenlandse kindertjes te adopteren. Ook Yosi verzet zich er aanvankelijk tegen.

Bij een bezoek aan een dierentuin zien de kinderen dat moederloze jonge leeuwjes worden verzorgd door een herdershond. Als ze daarover met vader en moeder napraten wordt het hen duidelijk dat zij niet egoïstisch mogen zijn en best wat van hun weelde mogen delen met weeskinderen uit een ver land.

Uitgeverij G. F. Callenbach bv – Nijkerk

ISBN 90 266 4489 2

J.-M. 10 e.o.